

Paulinyho Turiec 2015

V Národnej dvorane Literárneho múzea Slovenskej národnej knižnice sa 28. mája 2015 po osemnásty raz stretli milovníci umeleckého slova na slávnostnom vyhodnotení súťaže literárnej tvorivosti žiakov základných a stredných škôl Paulinyho Turiec.

Odborná porota posúdila v tomto roku stovku prác od 54 autorov z celého Slovenska. Prítomných privítala pani riaditeľka Gymnázia Viliama Paulinyho-Tótha Mgr. Darina Súderová slovami: „Mať osemnásť rokov... pre niekoho spomienka, pre niekoho túžba... Ak má človek osemnásť rokov, dovoľme si tvrdiť, že sa stáva dospelým. Ak má súťaž osemnásť rokov, je tiež dospelá? Veru, literárna súťaž Paulinyho Turiec tento rok dovŕšila svoje osemnásťte výročie. Ale dovoľm si tvrdiť, že dospela už veľmi dávno.“

O to viac nás potešil úspech našej nádejnej spisovateľky Emmy Urbanovej, ktorá sa v I. kategórii umiestnila na prvom mieste. Víťazná báseň bola prednesená aj pri odovzdávaní cien študentmi gymnázia. Gratulujeme!

Zvesili hojdaciu sieť

Zvesili mi ju, z kolísky stromov.
Tam, kde zronená našla som domov.
Kde na mňa listy padali
a mladé jablká voňali
a slnko mi do tváre svietilo.
Vždy kolísala ma milo.

Zvesili mi ju, vraj je mráz,
keď na ňu inovať sadla raz.
Jej tenké laná ticho spomínali,
ako ma jarným vetrom ovievali.
Našli ju ľadovým snehom uzimenú,
no ja ju vidím navždy slnkom osvetlenú.

Zvesili mi ju, spoločníčku milú.
Protestovať nemala som silu.
Tráva zvädla, kvety opadali,
moje srdce chladným snehom pochovali.
Slza mi tečie po horúcej tvári,
na hrud' si pritískam zápisník starý.

Zvesili mi ju, spílili laná.
Sedela som pri nej uplakaná.
Bola som tam, zbohom som jej dala.
Naposledy som sa na nej pohojdala.
Z okna mojej izby smutne hľadím s pietou.
Tá hojdacia sieť bola moje leto.

